

Statlig tariffpolitikk

Lønnsystemet i staten er under sterkt press. Hovedprioriteringen til NTL må være at vi har et lønns- og forhandlingsystem som gjør det mulig å sikre en rettferdig lønnsdannelse med små lønnsforskjeller. NTL Sentralforvaltningen krever en hovedtariffavtale i staten hvor partene er likeverdige på alle nivå, har tillitsskapende og kjente tvistemekanismer og streikerett også på lønn og fordeling.

NTL Sentralforvaltningen mener samarbeidet mellom LO Stat, YS Stat og Unio bør fortsette. Det er et langsiktig mål at alle statens tilsatte skal ha like lønns- og arbeidsvilkår i en felles tariffavtale, men det er ikke realistisk med dagens borgerlige regjering å få på plass én likelydende hovedtariffavtale med Akademikerne. Vi må derfor primært jobbe for å få gjennom NTLs prinsipper i en felles tariffavtale med UNIO og YS, og at vi beholder råderetten over lønnsmidlene til de uorganiserte.

Den lange avstanden mellom de øverste trinnene på lønnstabellen bidrar til å øke lønnsforskjellene, bl.a. i lokale forhandlinger. NTL Sentralforvaltningen etterlyser en gjennomgang av lønnstabellen med tanke på å redusere ulikheten i trinnhøyden. Ved revidering av HTA må det prioriteres å gjøre noe med dette problemet.

NTL Sentralforvaltningen mener at NTLs tariff- og lønnspolitiske mål best ivaretas gjennom generelle sentrale tillegg og sentralt avtalte justeringer. Hoveddelen av rammen må derfor avsettes til de sentrale forhandlingene. Lokale forhandlinger bør begrenses til år med hovedtariffoppgjør, og de sentrale parter må legge klare føringer blant annet for likelønn og utførlige forhandlingsbestemmelser. Føringerne skal sikre en bredere avsetning til flere. Men man kan også tenke seg andre føringer og klare prosedyreregler, som gjør det lettere for lokalt tillitsvalgte og arbeidsgivere å forhandle. Her kan tydeliggjøring av erfaring, ansvar, arbeidsoppgaver og svak lønnsutvikling være noen mulige føringer.

Tariffpolitikken må fortsatt sikre økonomisk omfordeling. Produktivitsveksten må tas ut gjennom et løft for de lavlønnte, sikring av likelønn og fjerning av andre viktige ulikheter, samt ved arbeidstidsforkortelser og sosiale velferdsreformer. Økningen i det private konsumet som følge av stadig økt kjøpekraft for høytlønnte er usolidarisk og lite bærekraftig.